0132-4462.
№ 12 2008
ГРУДЕНЬ

перець

Олексій КОХАН (тема Михайла Прудника)

— А всі невдачі і прорахунки в нашій діяльності тепер можна списати на світову кризу!

O.K.

Георгій МАЙОРЕНКО

Анатолій ГАЙНО

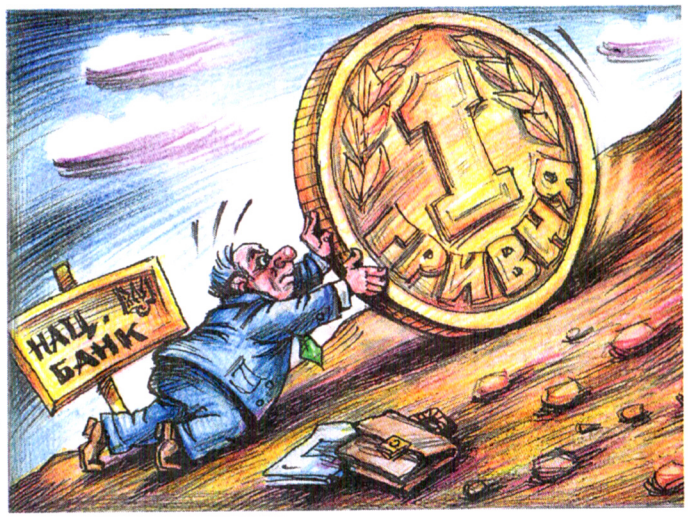

А ВИБИРАЛИ ЇХ — МИ!

Нещодавно правоохоронці затримали чиновників Броварської райдержадміністрації, котрі мали намір одержати хабара у розмірі 46 мільйонів доларів. Беруть сьогодні, як бачите, не тисячами, а мільйонами.

Більше 5.000.000 зелених вимагали керівники Партинецької сільради за виділення двох земельних ділянок. За подібну операцію чиновники Білгород-Дністровської райдержадміністрації хотіли одержати 2 млн. доларів. Список таких афер дуже і дуже довгий.

У штаб-квартирі ІАП відбулася прес-конференція на тему «І за них ми голосували!» І

ІНФОРМАЦІЙНЕ АГЕНТСТВО ПЕРЦЯ

виявилося, що голосували ми за «чесних», «непідкупних» (слова з агітаційних заяв) різних рівнів хабарників.

ЯК ВОДИ В РОТ НАБРАЛИ

Підвищується плата за комунальні послуги, іде масове звільнення людей із роботи, а профспілкові лідери наче води в рот набрали. Немає бажання, чи стали вони кишеньковими при владних структурах? А допомагати трудящим під час економічної і фінансової кризи треба і можна. Наприклад, мерія міста Маріуполя вирішила знизити ціни на проїзд у маршрутках з 1,75 до 1,50 грн. Оце по-людськи...

ДІД МОРОЗ І БИЧКИ

Із 25 грудня по 7 січня до бичків Київського зоопарку, зубра і американського бізона, обідньої пори буде приходити Дід Мороз і частуватиме рогатих святковими яблуками. Біля їхніх вольєрів встановлять також новорічні ялинки. 2009 — Рік Бика все ж таки...

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Витягай, дорогенький!

УСМІШКИ ПІД...

ЯК УДАЄТЬСЯ

Після напруженого робочого дня двоє психоаналітиків зустрілись у ліфті. Один — геть зморений, ледь на ногах тримається; другий — бадьоренький, повний енергії.

— Як Вам це удається? — питає перший.

— Що?

— Зберегти стільки сил після кільканадцятигодинного спілкування з пацієнтами, після вислуховування їх.

— Та який би там дідько їх слухав!

І ТО ТРЕБА БУЛО?!

Жінці вдалось умовити чоловіка піти з нею на концерт. Незадовго до закінчення того дійства вона раптом штурхає чоловіка і шепче:

— Ти тільки подумай!.. Жінка, що сидить коло мене, заснула.

— Еге,— буркнув чоловік,— і то тільки через це треба було тобі мене будити?!

ПІЛЬГИ

— Ти чув, які нові пільги дали пенсіонерам?

— Які?

— Дозволили стояти під стрілами баштових кранів, притулятися спиною до дверей, що відчиняються автоматично, і переходити вулицю на червоне світло.

Надіслала
Вікторія ПРОКОПЕНКО.

м. Київ.

— Починаємо. Я зібрав тут свій бойовий штаб. Тих, з ким чарку піднімаю і раджусь; кому у тяжкі хвилини підставляю своє плече. Перш ніж виносити питання на сесію міськради, треба його всебічно обговорити. Не пускати ж серйозну справу на самоплив. А надійшло двадцять п'ять мільйонів гривень позабюджетних коштів. Треба їх розумно розподілити,— повідомив мер міста Загуляйська.

— А що там ділити! Ділити — це ж не заробляти. Роздавати завше легше,— озвався начальник управління економіки.

РОЗКАЗАНІ ЯЙЦЕМ

А КАЗАЛА Ж!

Вранці людоїд жаліється дружині:

— Страшна ніч для мене була! То серце непокоїло, то совість не давала заснути.

— Сам винен! — одрубує та. — Скільки разів тобі казала, щоб на ніч не їв інтелігентів!

Надіслав Назар ЛЕБІДЬ.

м. Вінниця.

ЦИГАРКИ

Сидить дідусь на лавці в університетському скверику і розчулено усміхається:

— Яка у нас тепер прекрасна молодь! Такі важкі часи переживає! Бач, уп'ятьох однією цигаркою затягуються, і сміються, сміються, сміються...

Надіслав Вячеслав ЛАГУНЕЦЬ.

м. Миколаїв.

КРИЗА

— Сидоровичу, чули, що в Україні все-таки буде Євро-2012?

— От клята криза! А ще недавно було 7,50!

ВІДВЕРТІСТЬ

Чоловік останній день працює в банку, бо потрапив під скорочення. До нього підходить клієнт:

— Знаєте, я хотів би покласти гроші у ваш банк, до кого мені звернутися?

— До психіатра!

Надіслав Зіновій КОВТУН.

м. Черкаси.

СЕРЙОЗНА РОЗМОВА

ГУМОРЕСКА

— Це прекрасно. Залатаємо найбільші наші дірки: дамо трохи школам на ремонт; копійчину — лікарям на закупку інсуліну; культурі виділимо на охорону історичних пам'яток, — запропонував секретар міськради.

— Ви скажіть, що треба ще й двірникам на мітли перекинути.

— На всіх не настачишся.

— А я про що!

— Треба з розумом використати. Скоро вибори,— зазначив міський голова.

— У мене з голови саме це й не йде.

— І що ж там застряло?

— Давайте освітлення вулиць наладимо. Виборці це відразу помітять. Вас, Семене Петровичу, обов'язково добрим словом згадають.

— І перевіряючі теж. Нишпоритимуть провулками — стовпи перераховуватимуть, дроти перемірятимуть. Не годиться.

— Тоді може фасади будинків на центральній вулиці підмажемо, підбілимо. Геть-чисто непрезентабельний вигляд мають. Тільки сліпі не помітять,— подала голос кмітлива начальник фінансово-бюджетного управління.

— Таке скажете. Ви знаєте наше КРУ. Нігтями колупатимуть, аби товщину штукатурки дослідити, фарбу на експертизу відправлять, марку цементу встановлюватимуть. Лиха не оберемося.

— А якщо взятися за дороги? Почнемо робити ямочний ремонт. Та жодна бестія не дізнається скільки гравію сипонули і який шар асфальту поклали... А ямок у нашому місті, мов на сибірському тракті.

— Правильно. Ось тут на вибори мера і зекономимо... мільйонів десять...

— Скільки? — насупився Семен Петрович.

— П'ятнадцять! — набавив суму начальник управління економіки.

— Оце серйозна розмова! — усміхнувся Семен Петрович. — Можете вже друкувати мої портрети і передвиборні листівки. До виборів мера залишилось усього місяць...

Володимир СУБОТА.

м. Харків.

Малюнки Володимира АДАМОВИЧА

Думки Миколи Сухомозького

❄ Чого чекати від наших можновладців, якщо в корові їх цікавить тільки вим'я.

❄ Найвищий ступінь безробіття — в раю.

❄ У душі нарешті оселився оптимізм. Щоправда, квартирантом.

❄ З деким мовчати набагато приємніше, ніж з деяким — розмовляти.

❄ Філософія починається там, де закінчуються гроші.

❄ Пика — верблюд за три дні не об'плює.

❄ Товкти воду в ступі набагато ефективніше, якщо ту воду заморозити.

м. Київ.

На пном-

Що не місяць, — місто помітно додає у розвої. І саме про це гомоніло товариство у барі «Івасик-Телесик». Особливо наголошувалося на розвитку транспорту. Сильно рушили за обрій, звісно, й інші галузі. Он, бачите, пан Дроздяк зі свого балкону на першому поверсі зробив перукарню...

Еге ж, розвій — куди оком не кинь... Але на транспорті! О, тут успіхи просто запаморочливі. Появилося безліч незнаних раніше маршрутів. От учора Юрасик із четвертого під'їзду на своїй вулиці завважив у аварії якусь душогубку, що їхала на Щирець. А де він, що то таке?.. Поспитали у вуйка Федора, який знає дуже багато, навіть імена голів облради за останні півсотні літ. За другою гальбою пива він згадав, що мав там коханку і їздив до неї через Пустомити. А то од Юркової вулиці у зовсім іншому керунку.

— Щоб ви знали,— підніс вказівного пальця Федір Іванович,— містечко дуже історичне: у ньому колись відкрили, а досі вже, гадаю, й закрили пам'ятник Калініновi — такий собі старий із цаповою борідкою.

Рудий вусатий Бодьо хотів розпочати дебати, аби довідатися, що то за один і з якої нагоди встановлювали фігуру. Але вуйко був категоричний:

— А холєра його знає! Просто так треба було. Казали, що то як Мічурін.

— Заспокойтеся, — подав голос слюсар Гайдук. — Не можемо ж ми, справді, розгадувати всі загадки, які були, є, а ще будуть у наших краях! Он я вчора бачив на розі Стрийської і тої, перейменованої вулиці автобус чи то на якісь Пні, чи то на Пень. Толком не вчитав, бо там ще щось було.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Ви просили, щоб ми спробували знайти вихід зі скрутного становища фірми?! Ось він — єдиний...

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

— Я ваш новий інструктор із гірськолижного спорту.

ОПИСКИ САМОПИСКИ

ДАРМАТУРГ.

ГЛЮКВЕЙН.

ДИКТАТКО.

ГОЛОДИЛЬНИК.

АМУРТИЗАЦІЯ.

ГАВЧАРКА.

ЗЕМЛЕРАБ.

Борис РЕВЧУН.

м. Кіровоград.

Анатолій ГАЙНО

— Батареї холодні,в квартирі мов у холодильнику... Ходімо на вулицю, хоч на сонечку погріємося!

ПНЬ!

— Може, то про Пном-Пень ідеться,— висловив здогад Юрасик,— колись, пам'ятається, про нього в газетах щось писалося.

— О! — енергійно взявся за гальбу слюсар Гайдук. — Значить, ніхто не має права сказати, що то мені привиділося... Цікаво, а де ж то воно?

Товариство почухало потилиці та скроні і вирішило, що тільки пан Зеньо міг би знати, де той Пном-Пень. Потягнули жеребки, кому йти по Зеника. А рудий вусатий Бодьо не переставав зачудовано зітхати:

— Боже, яка велика Україна! Де той Щирець, а де Пень, про якого взагалі ніхто не знає!..

Кульгавий Зеник уже брався за клямку бару, коли його здибав посланий на розшуки гонець.

— Пном-Пень? — перепитав пан Зеньо. — Та це ж столиця Камбоджі, Індокитай. Що? Бачили у нас тамтешній автобус? Та ви що?!

Туди тільки літаком або через Індійський океан плавом. А інакше — гори, пустелі, тропічні ліси...

Але слюсар Гайдук клявся, що «на власні тверезі очі» і так далі, і таке інше. Тож вуйко Федір, зметикувавши, що ось-ось може початися буча за новий перерозподіл світу, виступив із компромісом:

— Панове, я не кажу, що то був не Пном-Пень, але ж сам бачив, що нашою вулицею вже із тиждень їздить маршрутка на Пнікут. І така ж забрьохана, ніби волочилася лісами та пустелями...

— А де той Пнікут? — почулося актуальне запитання.

— Де, де? — передражнив невігласа Федір Іванович. — Для неуків роз'яснюю: Пнікут на дорозі між Самбором і Мостиськами, відразу за Буховичами.

— Ми тут собі розкошуємо, а люди копають,— раптом вилетіло з-за гальби пана Зеника.

— До чого це Ви? — поцікавився Юрасик.

— А що, друже, ти не бачиш, як роками, вдень і вночі місто копають та перекопують — і водночас, і скрізь, і без упину. Ото автобуси і шастають чадними зграями усілякими найдивовижнішими об'їздами. Навіть не в тому керунку, що мав би бути, якщо брати на здоровий глузд. От і спробуй вгадати, якою дорогою поїде завтра ця чи та маршрутка. І чи взагалі поїде.

— Ага,— зрадів слюсар Гайдук,— а кажете, що не може такого бути, щоб Стрийською на Пном-Пень. А що, коли тепер туди зі Львова інакше не потрапиш?

Володимир ПАЛЬЦУН.

м. Львів.

Володимир СТРЕКАЛЬ

Чужа сорочка

Примовка давня
У корінь тиче:
Своя сорочка
До тіла ближче.

А я на себе
Дивлюся зблизька:
Сорочка в мене
Якась чужинська —

Чи то китайська,
Чи то німецька,
Американська,
А чи турецька.

Пальто не наше,
Чужинська шапка,
Штани заморські,
Чужа краватка.

Чужий годинник
Не знає впину,
Заморське лезо
Шкребе щетину.

Заморська в роті
Жувачка-гумка.
А в тім'я відчай
Обухом стука:

Чому це в мене
Усе чужинське?
Куди поділось
Добро вкраїнське?

Коли ж то буде,
Скажи, дружище,
Своя сорочка
До тіла ближче?

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Андрія Коцюбинського)

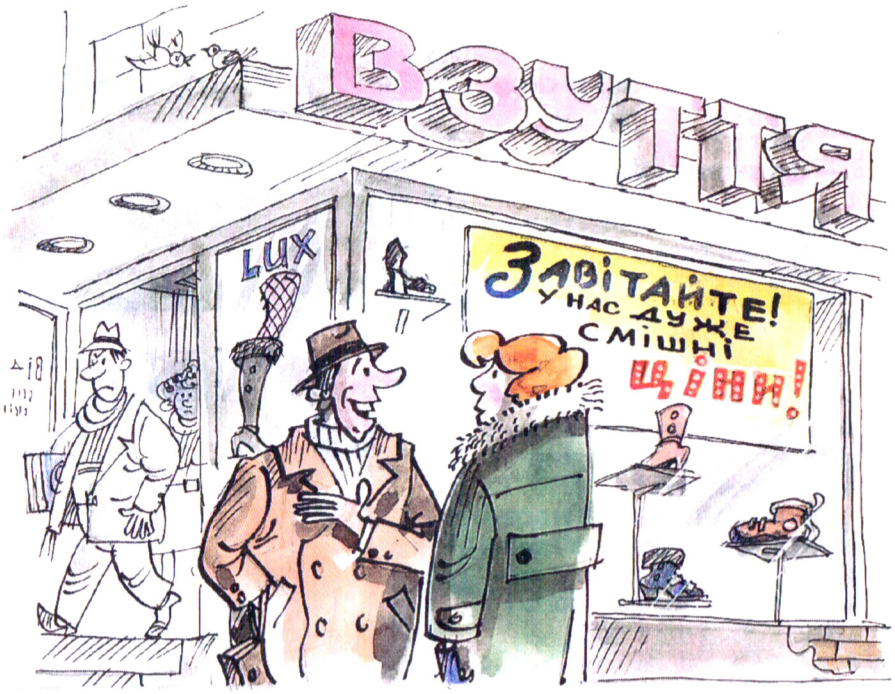

— Давай зайдемо: грошей немає, зате насміємося вволю.

ЗНАЙШОВСЯ

Жінка зайшла в офіс до свого чоловіка і бачить, що у нього на колінах сидить секретарка. Чоловік не розгубився і зробив вигляд, що диктує: «Незважаючи на фінансову кризу в нашій фірмі, вважаю, що необхідно терміново придбати другий стілець для мого кабінету...»

Надіслав Віктор РИКУЛЬ, смт Димер Вишгородського району на Київщині.

УЛОВ

— Дивись, який у мене сьогодні прекрасний улов! — хвалиться перед дружиною чоловік після риболовлі.

— Не треба брехати... Сусідка бачила, як ти заходив на базар у рибний ряд...

— Так я ж і кажу — прекрасний улов! Частину навіть довелося продати...

ЯК МОКРА СІЛЬ

— Ну і як ти почуваєшся у новій ролі? — питають молодого батька.

— Як мокра сіль у сільниці.

— Тобто?

— Не висипаюсь.

Надіслав Сергій КАПУСТЕНКО, м. Середина-Буда на Сумщині.

МРІЇ

Мрія офіціанта — щоб клієнти обідали у себе дома, а чайові надсилали йому по пошті.

Мрія уряду — щоб населення само себе вчило, лікувало, захищало і регулярно платило податки...

Надіслав Володимир СЕГУРЕЙ, м. Київ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

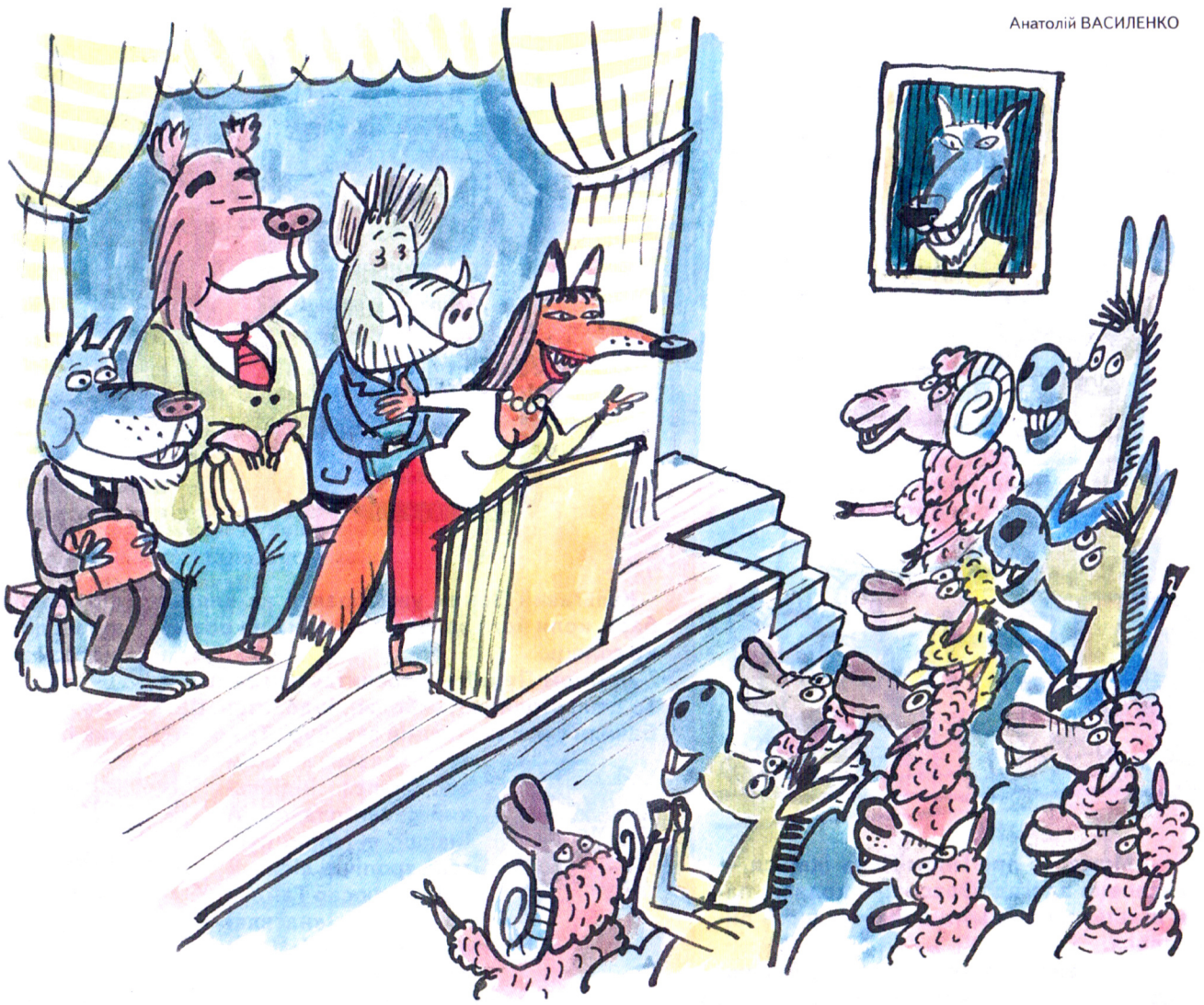

— На вас чекають разючі зміни! Перед вами зовсім нові люди! Це нова генерація — діти тих, хто відійшов від влади!

У братів наших меншИх

НЕ НА ТУ НАПАВ!

Муха пролітає мимо павутини.

— Нічого,— гукає павук,— завтра ти мені все одно попадешся!

— А дулі з маком не хочеш?! — засміялася муха. — Я одноденка!

ОЦІНКА ФАХІВЦЯ

Шашіль каже сусідові:

— Щось із тими скрипками переборщують... Усі в захопленні од них, тільки й чути: «Страдіварі» та «Страдіварі». А виявляється, що то звичайнісіньке дерево!

Зізайте, приїхали!

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

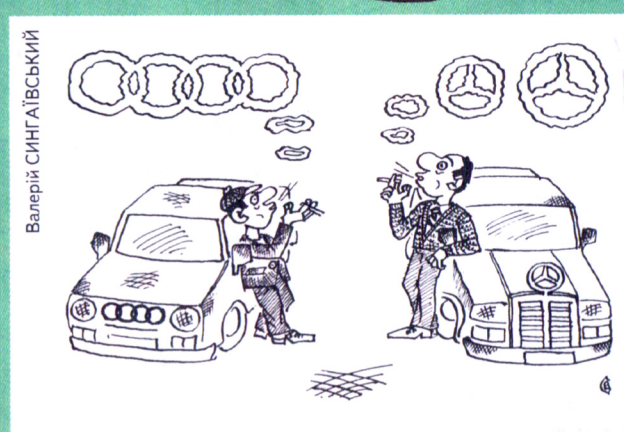

Микола КАПУСТА

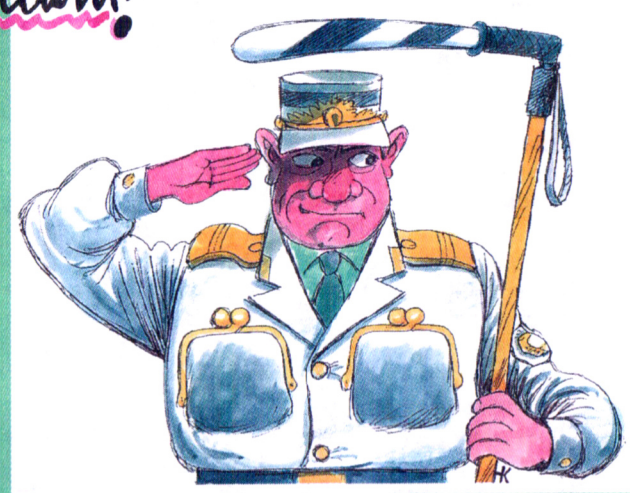

Вітаємо!

Відомого письменника-гумориста, нашого одноперчанина Андрія КОЦЮБИНСЬКОГО з другим 35-літтям!

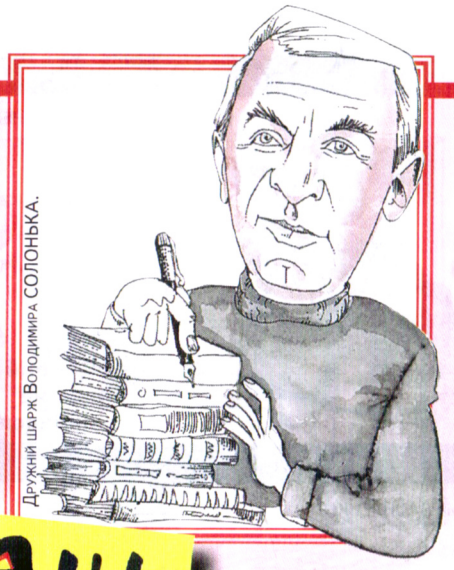

Дружній шарж Володимира СОЛОНЬКА.

ВИГРАШ

Ще зовсім недавно в СРСР діяла грошово-речова лотерея. Так ось. Одному громадянину дали на здачу, точніше, замість здачі, лотерейного квитка. Приніс він папірця додому і похвалився дружині, що сподівається на виграш. Комусь, мовляв, повинно пощастить. Може, якраз саме йому.

Минув час. Отримує жінка газету, а в ній — таблиця розиграшу. Мерщій взяла білета і нумо звіряти. Аж раптом! Очам своїм не вірить! П'ятдесят тисяч випадає! Це ж треба! Ущипнула себе — ні, не сон, а яв. Покликала матір, ще раз перевірила цифри — таки правда: є виграш!

А мати й каже невістці:

— Ти ж знаєш, доню, яке серце в Миколи, ще, не дай Боже, лиха б не трапилось. Адже така сума...

— Не турбуйтесь, мамо. Я домовлюся з лікарем, хай підготує Миколу психологічно, так би мовити, поступово підведе його до такої події і суми. І заховаймо подалі газету...

Другого дня каже чоловік дружині:

— Чомусь мене лікар викликає, Василь Васильович.

Недавно ж був у нього... А це дзвонив, просив зайти...

— Ну сходи, мабуть, треба.

Прийшов Микола до лікаря. Той спочатку розпитав про стан здоров'я пацієнта-приятеля, зокрема щодо серця, погомоніли про те, про се, а тоді й питає:

— Миколо, щоб ти робив, аби виграв ну, наприклад, тисячу карбованців?

— О, це не проблема. Костюма б собі купив, дружині — шубу, дітям одяг обновив би...

— А якщо б десять тисяч?!!

— Гм, машину б придбав...

— А коли б двадцять п'ять тисяч?!!

Микола знову трохи подумав, а потім і каже:

— Та яка там проблема? Старшому синові хату б спорудив... На курорті з дружиною побував би...

Лікар помовчав-помовчав, а тоді:

— А якщо б... п'ятдесят тисяч?!

— Що ти мені голову морочиш, друже... Виграв би п'ятдесят, то чесне слово, тобі б половину віддав.

Лікар і подих притаїв, а потім прошепотів:

— Що ти сказав?

— Кажу: коли б виграв таку суму, то половину тобі віддав би.

Василь Васильович раптом зблід і як стояв, так і беркицьнувся на підлогу. Знепритомнів бідолаха. Довелося Миколі відволоджувати лікаря.

ПРОГНІЗМИ

✓ Якщо кухарок не допускають до влади, то вони йдуть в літературу.

✓ Час у нас київський, та відголоски московських курантів ще чути.

✓ Дивимося на дерева і вічно питаємо: де ж ліс?

✓ Впрягатися в плуга! Впрягатися в плуга! Але кому? Адже в нас одні тільки погоничі.

✓ Тільки-но правда народжується, а копачі могили вже тут як тут.

БУЛО ЦЕ З ДЯДЬКОМ ВАСИЛЕМ

Дядько Василь рибалить. Клює добре. Але дядько викидає назад у ріку одну рибину за одною і мимрить собі під ніс:

— От досада... Навіщо мені маленька риба, в мене ж удома дуже велика сковорідка.

* * *

Дядько Василь щовечора час від часу вмикає електродрель. Для того, щоб люди думали, ніби це кавомолка гуде.

* * *

Дядько Василь знайшов долара. А коли нагинався, щоб підняти купюру, з кишені його піджака випав гаманець з усією пенсією. Але дядько Василь не помітив пропажі, він милувався доларом.

КОЦЮБИНКИ

РЕКЛАМА

За один день лікую від алкоголізму. Постійним клієнтам — знижка.

ОСНОВНА РОБОТА

Виступає начальник залізничної міліції:

— Крадіжки в поїздах — основна наша робота.

ЗАПИТАННЯ РУБА

— В тебе керівна чи розумова робота?

ДЗВІНОК ДО ЛІКАРЯ

— Шановний лікарю! Я щойно виїв банку якогось підозрілого наїдку. Як ви гадаєте — я не отру...

ІЗ ПІСНІ ДАЧНИКА

— Ніч яка місячна, зоряна, ясная, видно, хоч колорадських жуків збирай.

Вячеслав КАПРЕЛЬЯНЦ

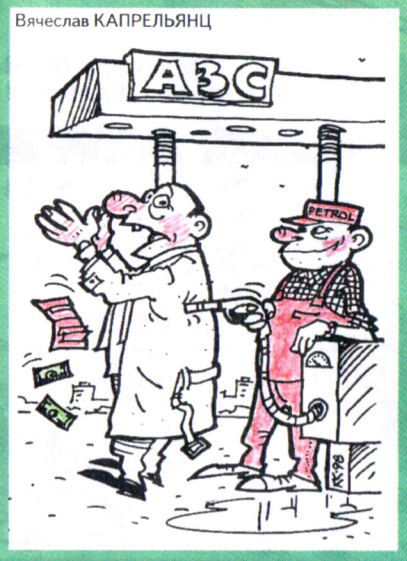

Анатолій АНДРЕЄВ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

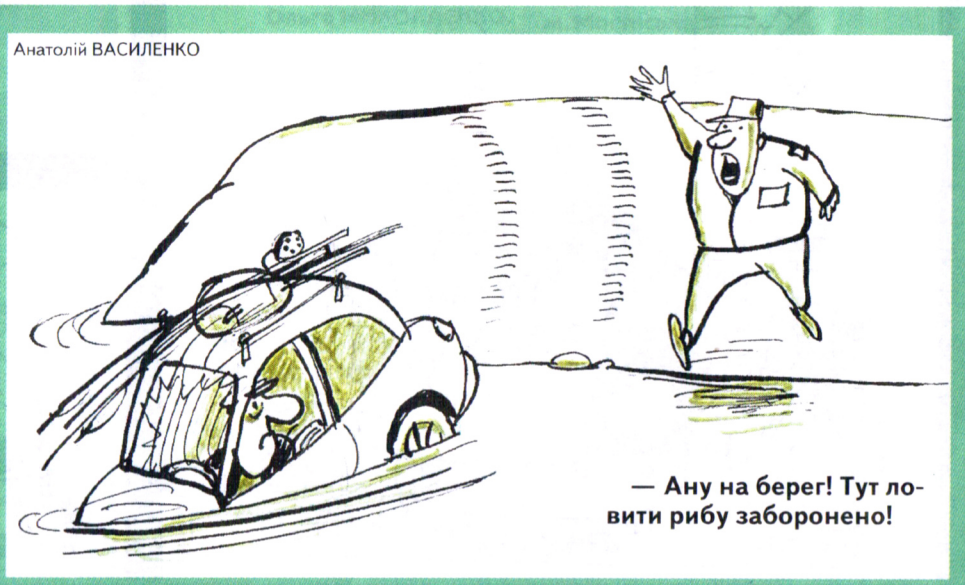

— Ану на берег! Тут ловити рибу заборонено!

Вінегрет із перцем

Данило КУЗНЕЦОВ

— Мій рік ще не закінчився...

Володимир АДАМОВИЧ

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Володимир СОЛОМАШЕНКО

— Затьок, може б ти трішки снігу в квартиру завіз...

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Відпустіть мене! Я не грабіжник! Я справді Дід Мороз!

Георгій МАЙОРЕНКО

— Бабусю, вам тарілочки не треба?

Олег СМАЛЬ

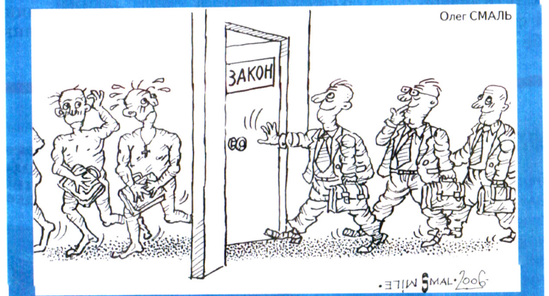

Іван САВЛЮК

Анатолій ГАЙНО

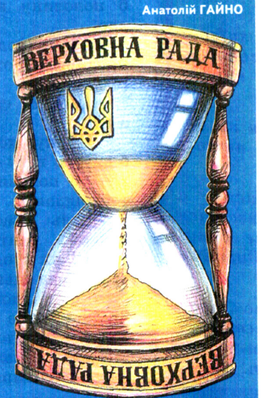

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Андрія Коцюбинського)

Сергій ФЕДЬКО

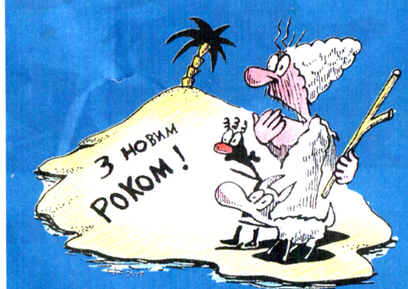

— Мабуть, якісь рокери на острові побували.

Вадим СИМИНОГА

Володимир АДАМОВИЧ

Валерій ЧМИРЬОВ

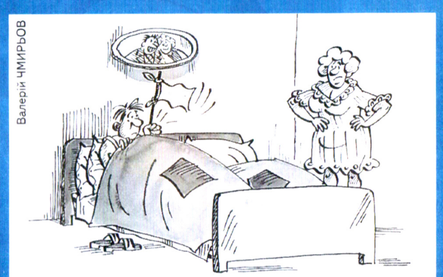

ШВИДКІСТЬ У ГРИВНЯХ

Автоінспектор зупиняє машину і запитує водія:

— Ви знак «Сорок» бачили?

— Бачив.

— Так навіщо ж ви їхали на сто п'ятдесят гривень швидше?

НАДБАВКА

Секретар заходить в кабінет директора:

— Один чоловік хоче поговорити з вами про надбавку до зарплати.

— Скажіть йому, що мене зараз немає...

— Але він точно знає, що ви на місці...

— Хто ж це такий?

— Це я.

Почув і записав Віктор ЖУБРОВИЧ.

смт Олевськ на Житомирщині.

ВАЖКИЙ ВИПАДОК

Стоматолог вискочив із кабінету, де залишився пацієнт, і нервово ходить туди-сюди, чухаючи лоба.

— Шось сталося? Важкий випадок? — питає колега.

— Дуже важкий! У клієнта повно грошви, а зуби всі здорові.

Почула і записала Ольга МИКОЛАЄНКО.

с. Боромля Тростянецького району на Сумщині.

ЦИВІЛІЗАЦІЯ

На балкон вийшов домашній кіт. Вибрався на перила. Коли бачить об дерево треться бродячий кіт. Домашній його питає:

— Братан, а хто тебе годує?

— Та ніхто, я сам себе годую...

— Нічого собі! — здивувався кіт на балконі. — Невже ти умієш відкривати котячі консерви?

Почув і записав Леонід ДІДЕНКО.

м. Київ.

ЗИМИ НЕ БУЛО

Дзвонить жінка до чоловіка, який поїхав на заробітки за кордон:

— Ти обіцяв приїхати взимку в гості і забув.

— Я пам'ятаю, але в нас так тепло, що зими зовсім не було.

ПОРОДАНІ ЗАСМІШКИ

БРЕХНЯ

Автоінспектор до водія:

— Ви вчора дали мені п'ятдесят доларів, а вони виявилися фальшивими...

— Не може бути! Ті гроші мені на здачу дав ваш колега.

— О, це вже брехня. Наші автоінспектори здачі нікому не дають.

ТІЛЬКИ З КАТЕРИНОЮ

Суддя до чоловіка, котрий ухиляється сплачувати аліменти своїй колишній дружині:

— Ви раніше мали справу з Фемідою?

— Ні, крім Катерини, я нікого не мав.

Почув і записав Іван МАРТИШКО.

м. Мостиська на Львівщині

ТАКА ПРОФЕСІЯ

Лікар оглядає хворого:

— У вас цироз печінки, викривлення хребта...

— А ще три переломи ніг, нервовий тік... — додає хворий.

— Де ви працюєте?

— Та в основному — Дідом Морозом...

Почув і записав Вадим ТИЩЕНКО.

м. Одеса.

Відомого письменника-гумориста, нашого одноперчанина Юрія ЯЧЕЙКІНА із 75-літтям!

Дружній шарж Володимира СОЛОНЬКА.

ВІТАЄМО ЮВІЛЯРА!

Дмитро МОЛЯКЕВИЧ

ПРО ЦЕ — ПОТІМ

Стенограма,
бо Д. Молякевич
більше оповідає, аніж пише

— Чекай-чекай... Оце балакав по телефону з Миколою Петренком (він — львів'янин, я колись тебе із ним познайомлю: то — людина цікавої долі!), а в мене народився задум для цікавого вірша — про відомих і невідомих письменників. Розумієш: відомий той, чиї книжки лежать на полицях книгарень і роками мозолять очі, а невідомий той, чиї книжки вмить розкуповують. Зрозумів? Але про це — потім...

Я тобі краще розповім, де перше з'явились книгарні. У Львові! А Львів, знаєш хто заснував? Данило Галицький (я тебе колись із ним познайомлю: то — людина цікавої долі). Львів названо Львовом на честь княжого сина лева (я колись тебе з ним познайомлю). Ти тільки вслухайся: Львів, місто Льва, тобто Лева. Але про це — потім...

І коли це хтось примусить мене того вірша написати — про відомих та невідомих! А ти знаєш, хто такий Маківчук? Ні — стривай-стривай — я сам скажу: ти для мене друг і від тебе у мене нема секретів... Маківчук, щоб ти знав, Федір Юрійович, сорок років очолював «Перець». Я колись тебе з ним познайомлю: то людина цікавої долі. Але про це — потім...

Краще я тобі розповім задум своєї нової «космічної» поеми. Аж із двома прологами та одним епілогом. Скільки в ній частин, я й сам поки що не відаю. Але про це — потім...

Андрій КРИЖАНІВСЬКИЙ

БАТЬКИ І ДІТИ

Мікропарадокс

— За здоров'я іменинника!

Я підняв чарку.

— За здоров'я дружини іменинника.

Я підняв чарку.

— За здоров'я дітей іменинника!

Я підняв чарку.

— За здоров'я дітей дружини іменинника!

Натяк? Цікаво, на що?

Я поставив чарку і поліз битися за честь дружини іменинника.

Адже іменинник — це я!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Запам'ятайте дітки: Діда Мороза звуть Вованом Вовановичем. Запам'ятали?

ПАМ'ЯТНИК

Поставили поету пам'ятник. Замість очей зробили дві чорні глибокі ями. Люди вміють знущатися і після смерті.

РОЗБОЇ

Розбили вуличний ліхтар, а місяць плакав: «Я наступний...»

САМ

В літературу, як на похорон, нікого не звуть, хто хоче — сам приходить.

ПАМ'ЯТАЙ

Пам'ятай: кожного разу люди хочуть бачити Сонце,— такими словами закінчувалась лекція на тему: «Як бути зіркою».

Антоніна ОСТРОЛУЦЬКА.

Анатолій ГАЙНО

НАШ ПАРТНЕР

НАЦІОНАЛЬНА РАДІОКОМПАНІЯ

УКРАЇНСЬКЕ РАДІО

Говорить Київ – слухає вся Україна!

279-44-13 279-17-24

БУТИ ЧИ НЕ БУТИ

(Перекинчикам з одної партії-фракції в іншу)

Не довго думав: бути чи не бути.
І вирішив:
на що мені ті пута,
Коли мільйонний
проситься улов?
Взяв хабара
й до «іншої» пішов.

ГРОМАДОЮ ОБУХ СТАЛИТЬ

Солодкі мрії
і надії...
Громад багацько,
Мало дії.
Ба, навіть нікому будить
Хиренну волю.
Спить і спить.

НОТА

Грав з начальством в одну дудку
І робив кар'єру хутко.
Раптом...
Дим лишився од кар'єри!
Взяв зненацька іншу ноту,
То й шука тепер роботу.

МИНАЮТЬ ДНІ, МИНАЄ ЛІТО

Минають дні, минає літо,
У нас все той же дерибан,
І не минають апетити
Ув олігархів ні на гран.

ПРАВДУ ГОВОРИ ВЧАСНО І НЕВЧАСНО

За правду бийся,
менше говори.
Тим більш —
з глибокої нори.

Валентин КИРИЛЕНКО.

❄❄❄❄❄❄❄❄❄❄❄❄❄❄❄

ІРОНІЗМИ

◆ *Не все продається і купується, дещо просто відбирається.*

◆ *Апетит приходить не лише під час їди, а й тоді, коли їсте не ви.*

◆ *Була економіка плановою, стала клановою.*

◆ *Колесо фортуни потрібно також іноді підмазувати.*

Роман КРИКУН.

м. Сокаль
Львівської області.

Презентація у Перші

Нещодавно наш донецький художник Микола КАПУСТА відсвяткував свій 70-літній ювілей. У шахтарській столиці з цієї нагоди було відкрито виставку робіт знаного Майстра сатиричної графіки, де його вітали, обіймали, цілували... А ще за підтримки Донецької міської ради і персонально його голови Олександра Олексійовича Лук'яненка до цієї дати вийшов альбом карикатур художника «Веселий город». Хай і надалі врожаїться на Капустиному городі.

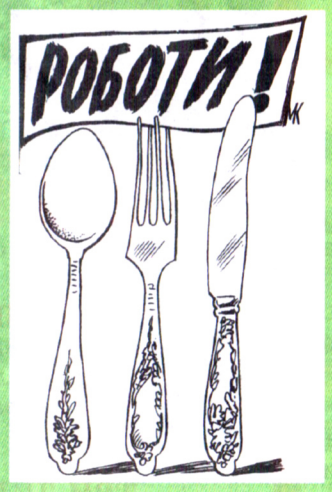

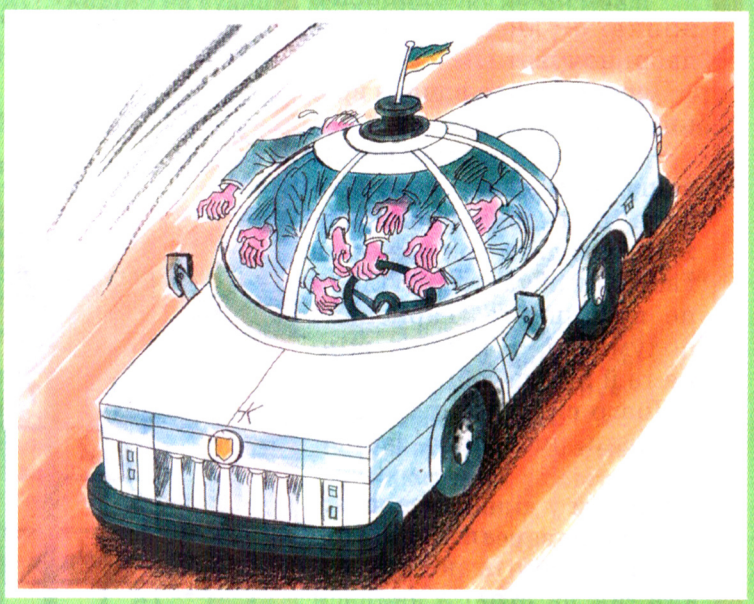

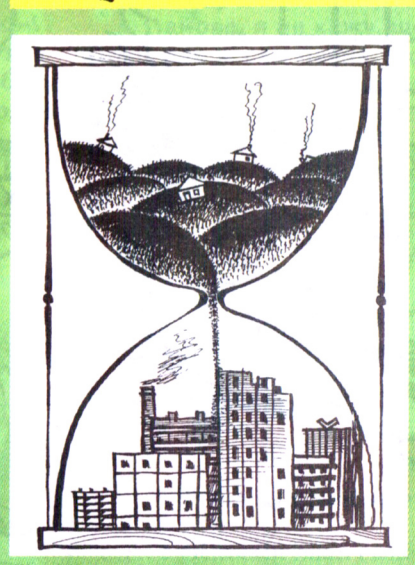

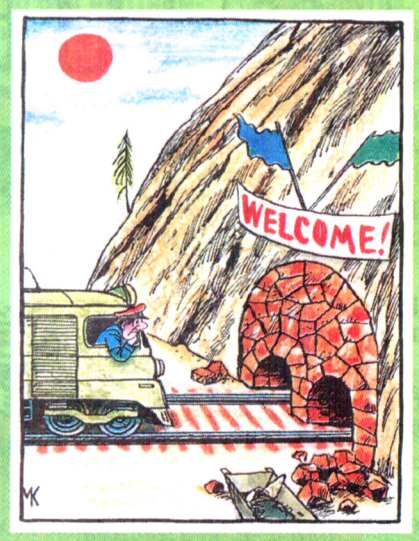

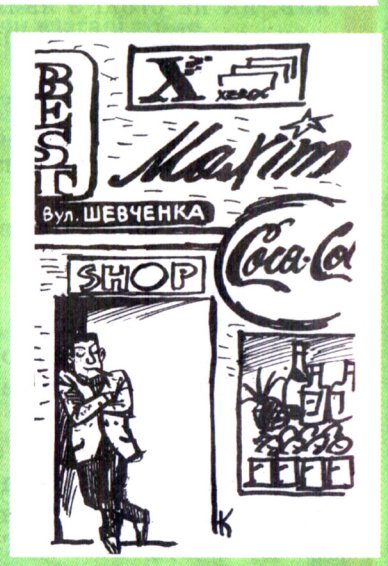

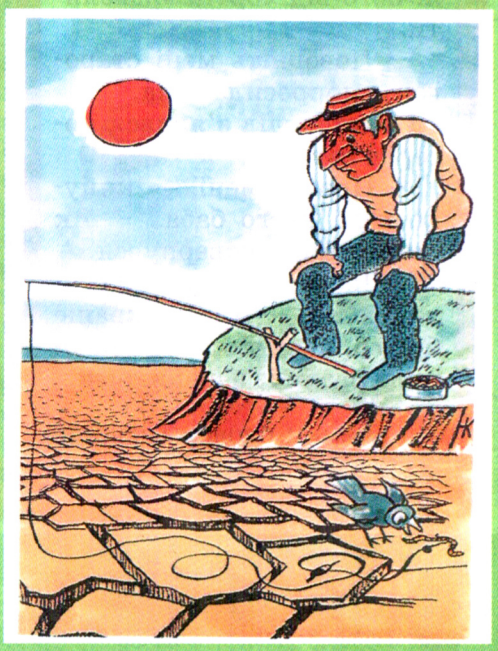

ПЕРЕЧЕНЯТКО

Сторінка для дітей

ВАРЕНИКИ

Угорська народна казка

Жили-були в облупленій хаті бідні дід та баба. Такі бідні, що не завжди й окраєць хліба на вечерю діставався.

А якось увечері до їхньої оселі постукала жінка і попросилася переночувати.

— Та ми тебе пустимо,— каже баба,— тільки у нас нема чим тебе почастувати.

— Не біда,— відповідає жінка. — Мені аби не надворі ночувати.

Переночувала вона, а вранці й каже:

— Дякую красненько. За вашу гостинність хочу зробити вам подарунок. Можете загадати три бажання і всі вони збудуться. Тільки не поспішайте. Гарненько подумайте,— мовила жінка та й пішла собі.

Довго сиділи дід та баба. Думали, щоб його загадати.

Раптом у діда вирвалося:

— Хочу вареників.

Тільки він отаке промовив, як на столі з'явилася макітра. Дід до макітри. А баба кричить:

— А чорти б тебе, діду, забрали з тими варениками. Не міг щось путнє загадати.

Після цих слів і дід і вареники зникли, наче їх у хаті й не було.

Зрозуміла баба, що й друге бажання уже використано. Сіла і заплакала: як тепер без діда жити? Аж згадала, що є у неї ще одне бажання. Воно й шкода на діда його витрачати, але іншого виходу немає. Треба ж його від чортів визволяти.

— Поверніть мені старого! — попросила вона.

І раптом дід з'явився посеред хати.

— Пробач мені! — кинулась до нього баба. — Як добре, що ти повернувся.

— Добре, то добре,— погодився дід. — Але ще краще було б, якби ти мене повернула разом із варениками.

Переповів М. СЛОБОЖАНСЬКИЙ.

З дитячих вуст

ЩО ТРЕБА ЗРОБИТИ?

— Світланко, а що треба зробити, щоб молоко не скисло?

— Його треба швидше випити.

Іван ТОКАРЧУК.

ТРИ ДИВЛЯТЬСЯ

Чотирирічний Юрчик побачив на столі цукерки та й запитує у мами:

— Можна взяти?

— Звичайно. Бери, яка на тебе дивиться.

— На мене дивляться три...

Іван МАРТИШКО.

КРОСВОРД «ЩО ПРИСНИЛОСЬ ВЕДМЕДИКУ?»

Тріщать морози, гуляє віхола, а у барлозі у ведмедика затишно і тепло. Спить Мишко, лапу смокче. І сниться йому сни про літо, коли не треба буде лапу смоктати, а можна поласувати чимось смачненьким... Що цього разу наснилося ведмедику, ви зможете дізнатися, коли розгадаєте кросворд. Відповідь прочитаєте у виділеній вертикалі.

1. Рук не має, а щипає.

2. Хокей і лижі цілий день...
Ще — біля «телика», мов пень.
За книжку сісти ніколи,
Це в Петрика...

3. Із хвостом руденьким гілка,—
То на неї сіла...

4. Полюбляє сало птиця.
Звуть її усі ...

5. На засніженій горі
Дуже гарно дітворі.
Мчать з гори Василь і Ната,
А везуть обох...

6. Має довгі вуха
І аж два кожуха.

Склав П. МИШКО.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

СТРАШНЕ ПЕРО

НЕ В ГУСАКА...

«Пролунав постріл, але його заглушив бадьорий спів пораненого в голову».

(З учнівського твору).

«В найближчі три дні в районі Ленківці електрики не буде в зв'язку з заміною стовпів і постановкою жителів на лічильник».

«ЖЕУ-14».

(Із оголошення).

Надіслав Флоріан БОДНАР.
м. Чернівці.

«Треба нашого начальника просалідолити, бо у нього сильне тертя з колективом».

(З листа до редакції).

«Продається хата з бабою. Під черепицею. Баба буде наїздом тільки влітку. Хата — навсєгда».

«Продається капуста. Не долари. А харківська пізня».

(Із оголошень).

«Я свою жінку не обіжав, бо маю слабке здоров'я».

(Із пояснення).

«Привітайте І. С. Кузьменка з роком Вола і побажайте бугаячого здоров'я».

(З листа на радію).

Надіслав Євген П'ЯТКІВСЬКИЙ.
м. Київ.

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

У розпал футбольного і кавунного сезонів у десятому числі «Перця» ми надрукували малюнок нашого художника Валерія Могильного: стадіон; початок футбольного матчу; в центрі поля замість м'яча — кавун. Біля нього стоять два футболісти і суддя з ножем. Зараз буде перший удар...

Оскільки малюнок цього разу не мав політичного підтексту, наші читачі змінили сарказм й іронію на гумор. Переможцями десятого туру журі назвало: **Ігоря СОТНИЦЬКОГО з смт Царичанки, що на Дніпропетровщині** — *«Зустрічаються лідери футбольної першості Херсонської області»*; **Романа ЛОПУШАНСЬКОГО з м. Сваляви, що на Закарпатті** — *«Буде нульова нічия. Далі центру поля гра не піде»* та **Валерія ЦУПІВКА з смт Прудянки Дергачівського району Харківської області** — *«Спонсор чемпіонату з футболу — агрофірма «Кавунець»*.

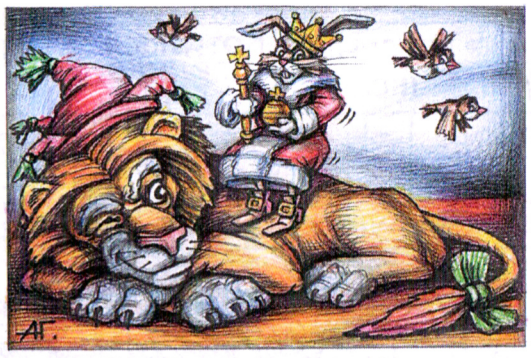

Вітаємо переможців і усіх вас з Новорічними святами!

Щастя, здоров'я, благополуччя і оптимізму! Хай лунає у вашій оселі сміх.

Будьте з «Перцем»!

До зустрічі у 2009!

А наш конкурс триває. Придумайте підпис до малюнка Анатолія ГАЙНА.

Іноземний гумор

Отак мене напоумлює мій приятель Стоян — щоб учився у людей і не сидів, а працював, хай і задурно.

Розказує мені про якогось свого знайомого, що трудився по-дурному, в тому розумінні, що працював на психів — був постачальником чи кимось подібним у одному дурдомі: «Зарплату мав жалюгідну, але йому давали робочий одяг і харчі. Так багато йому давали, що не вправлявся ні одягу зносити, ні харчів з'їсти, і через те його сусіди по махалі* роками ходили вдома у лікарняних халатах і купували в нього усілякі продукти за цілком прийнятними цінами. Ніякого дефіциту в його махалі не відчувалося навіть у часи планової економіки при соціалізмі, коли, як ми всі пам'ятаємо, завжди чогось бракувало. Але тепер дурдім закрили, хворих випустили — хай самі собі раду дають; мій знайомий сидить без роботи, а махала зосталася без продуктів і лікарняних халатів».

По мені було явно видно, що це мене не дуже переконало, отож мій приятель Стоян узявся розказувати про іншого свого знайомого. Він працював задурно в якійсь установі. Всіх дуже дивувало, що хто й зна ради чого він пліснявіє там за своїм столом, поки одного дня не виявилося, що трудиться не зовсім задурно, а за дурні гроші. Усілякі люди йому їх давали, аби робив їм різні послуги, хоча по суті робив тільки свою роботу. Але за роботу держава платила мало, а за послуги люди платили багато. Правда, коли це випливло на світ Божий, то прийшли якісь інші люди і строго сказали йому, що так робити не годиться, але він поділився з ними частиною подяк од тих, перших людей, і всі розійшлися задоволені.

«А ще один знайомий,— каже мій друг Стоян,— у часи соціалізму, коли всі ми мали допомагати народному господарству, завбачливо старався потрапити в будівельну бригаду. Як тільки, було, розпорядяться послати від нашого інституту людину на будівництво, він одразу ж записується добровольцем. Ми були йому дуже вдячні, керівництво запримічувало його, навіть доктором наук став. А потім, коли наш інститут закрили, то тільки він знайшов собі роботу. Бо в тих бригадах вишколився на штукатура сьомого розряду».

І, сказавши оце, Стоян дійняв мене найбільше. Бо я віддавав перевагу бригадам тільки сільськогосподарським.

Любомир МЕТОДІЄВ

УЧИСЯ В ЛЮДЕЙ

Із болгарської переклав Дм. МОЛЯКЕВИЧ.

* Махала — частина міста, квартал; частина села.

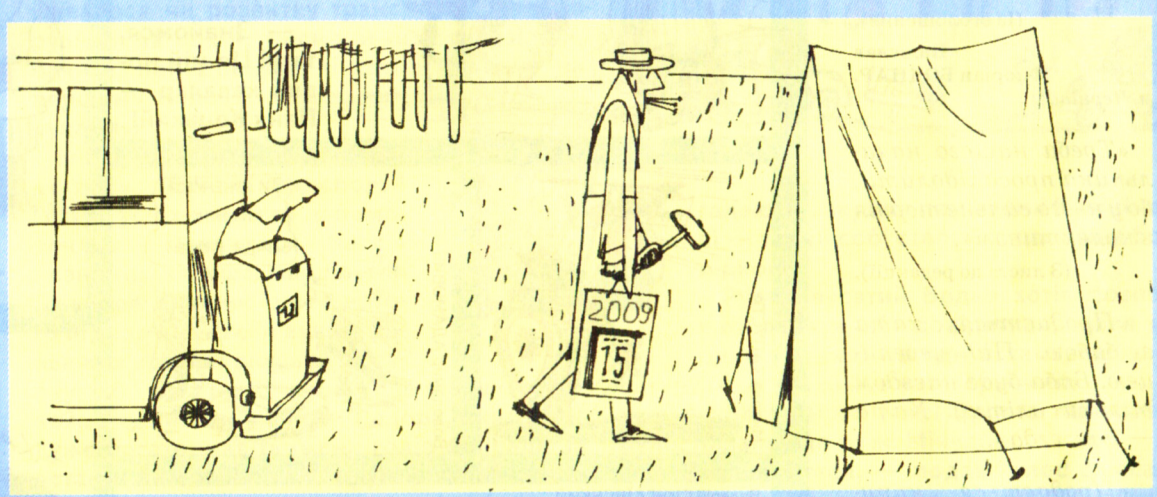

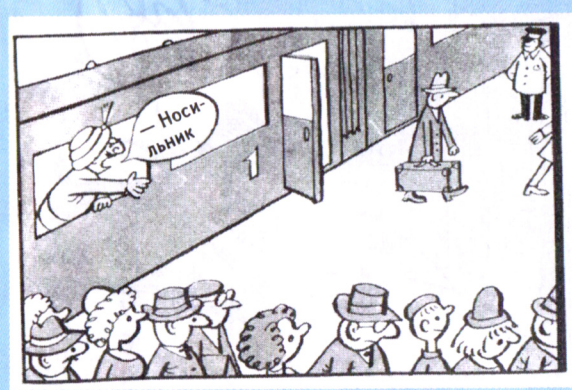

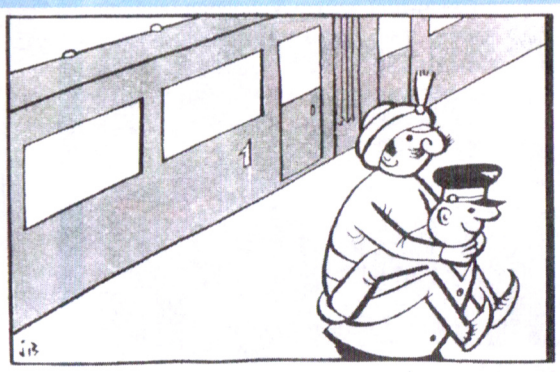

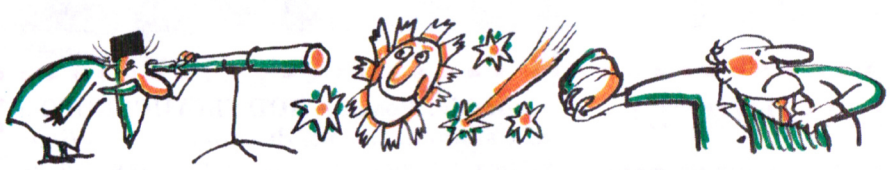

Далеке сонце	Камінь	Настоятель католицького монастиря	Товариш ікса	Котилася .... з великого горба	Початок дня	Українська народна казка	Прибуток	М		
Функція очей	Тонізуючий напій	Відголос	Кінь його не любить	Очільник університету	Дивиться, як .... на нові ворота	Кип'яток	Р і в	Нап піра		

Інтерсмішинки

УСЕ ВЛАДНАВ

Лондонець пише синові в Австралію: «Ми з твоєю мамою розлучаємося. Повідом сестру в Штатах».

Той одразу ж зв'язався із сестрою і виклав їй ту прикру новину. Вона телефонує батькам:

— Не розлучайтеся! Джон і я повертаємося в Лондон. Нічого не робіть до нашого приїзду.

Батько затуляє долонею слухавку і каже дружині:

— Заспокойся! Діти на Новий рік приїдуть! І самі оплатять квитки на літак.

КОЛИ СУДДЯ ПОБАЧИВ

В товаристві за Новорічним столом Стів бідкається:

— Хоча б цей рік не почався так погано, як той, старий, закінчився.

— Про що це ти? — цікавиться приятель.

— Та позавчора я мав одразу дві неприємності. Оштрафували на двісті доларів за те, що в своїй машині з дівчиною цілувався.

— А друга неприємність?

— Коли суддя побачив ту дівчину, то вліпив мені іще двісті за їзду у п'яному стані.

ОТ ХАЛЕПА!

Брендон із ялинкою в руках никає сюди-туди по вулиці. Наштовхується на якусь даму; вона обурено відсахується:

— І вам ото не соромно в таку ніч п'яним вештатися по місту, замість того щоб удома разом із родиною готуватися до зустрічі Нового року?!

— Та я й сам хочу додому дістатися,— каже Брендон, погладжуючи ялинку,— але не знаю, як вибратись із цього лісу.

БО ТРЕБА...

— Бен, чого ти такий задуманий? Веселіше! Новий рік же наступає!

— Значить, годиться подарунок зробити. Мені треба будь-що сто доларів розмінять.

— Ну то й що?

— Ото й думаю, де ж їх узяти.

НЕУВ'ЯЗКА

— Мамо, коли мене лелека приніс? — питає восьмирічний Джефрі.

— Якраз на Новий рік, синку.

— Мамо, а ти впевнена, що то справді був лелека?

— А чого це ти питаєш?

— Бо вчитель казав, що на зиму лелеки відлітають на південь.

ЗАСПОКОЇВ

— Кельнер, я уже цілу годину тут вожуся — ніяк не розріжу цієї відбивної.

— Хай вас час не непокоїть, сер. Сьогодні ж Новий рік, і ми зачиняємося аж о сьомій ранку.

ЯК ЗУСТРІЛА?..

Перше січня. Батьки телефонують своїй незаміжній дочці:

— Мері! З Новим роком! Як ти його зустріла?

Дочка спросоння не дуже розбирається, про що йдеться:

— Я його не зустрічала... Він сам прийшов.

Підготував Д. МИТЮК.

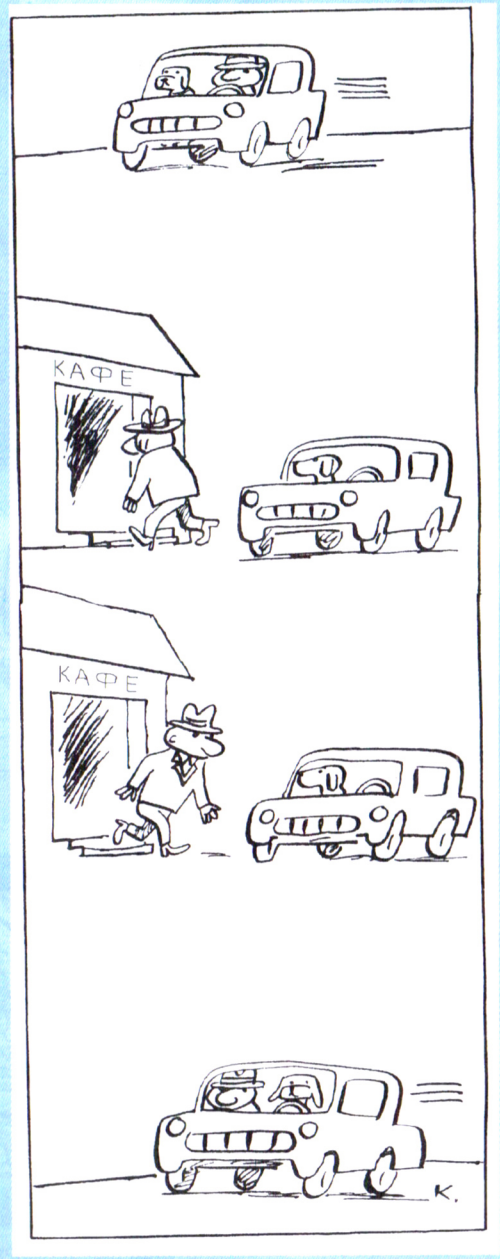

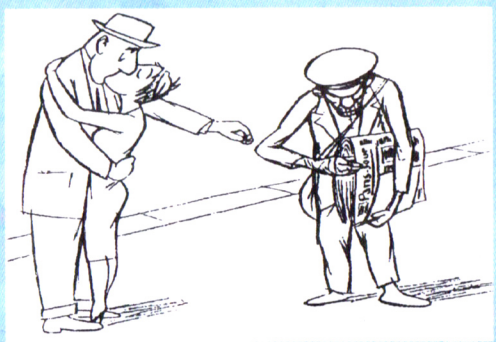

ВІДПОВІДЬ НА КРОСВОРД «ЩО ПРИСНИЛОСЬ ВЕДМЕДИКУ?», ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

1. Мороз.
2. Канікули.
3. Білка.
4. Синиця.
5. Санчата.
6. Заєць.

Приснилась ведмедику малина.

ВІДПОВІДІ НА СКАНВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 11

	В		К		С	Л	Ю	Д	А		П		У	
Ф	Е	Й	Л	Е	Т	О	Н		Н	А	Р	А	Д	А
	Ж		А	Р	А	Р	А	Т		Р	У	К	А	
К	А	П	К	А	Н		Т		С	А	Т	И	Р	А
А		А	С								Н		І	
С		Д	О								В		А	Р
Т	Р	О	Н								І		К	
А	У	Л									З	О	Й	К
	Б	И	К									К	А	
Б	І	С		Т	О	Р		Б		О	Б	А	М	А
А	К	Т	О	Р		І	Р	А	Н		Л		Я	К
Р	О		Х	А	Т	П		Л	О	П	У	Х		Ш
А	Н	І		С	Л	О	Н		Г	А	З		П	І
Н		Ф	О	Т	О		К	А	Б	А	Ч	О	К	

ПЕРЕЦЬ № 12 (1592)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Юрій ЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ № 736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

Здано до набору 17.12. 2008. Підписано до друку 22.12.2008. Формат 70x108/8. Папір офсетний № 1. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 8 520 прим. Зам. 0110812. Ціна договірна.

© «Перець» 2008 р.

Видається з квітня 1922 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефоном: 454-81-13.

Internet: http//uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Видавництво «Преса України», 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393

16 сторінка

Василь ФЛЬОРКО

Микола КАПУСТА

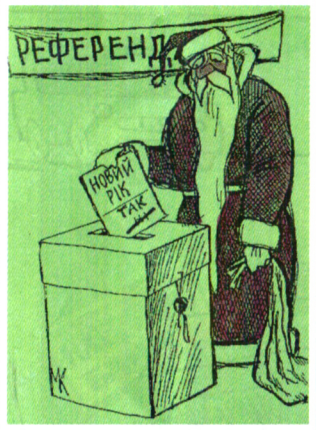

Володимир СОЛОНЬКО

Валерій ЧМИРЬОВ

— На зустріч із виборцями поїду на цій машині. А «Мерса» зажени в гараж, щоб людям не мозолив очі...

Володимир СОЛОМАШЕНКО

— І чого це мені весь рік миші ввижаються?..

Василь ФЛЬОРКО

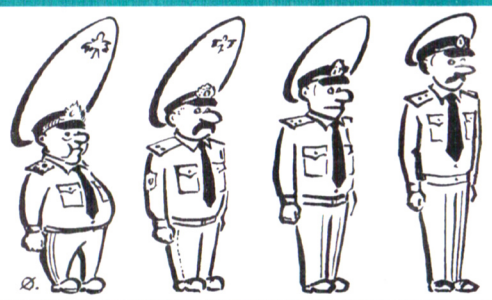

Микола КАПУСТА

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— А я кажу, що це дрюк, а не ялинка!

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Михайла Прудника)

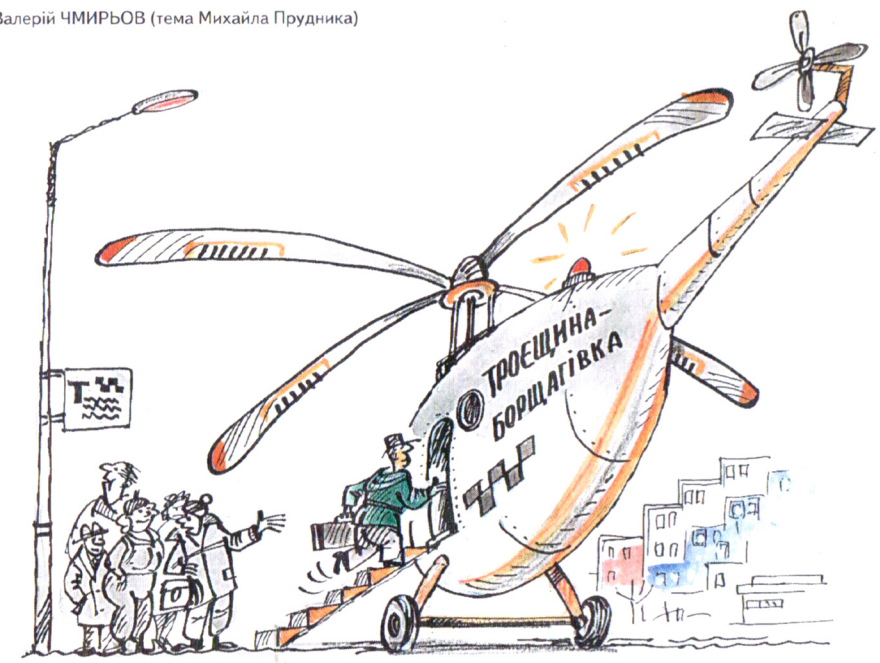

— Тут і дешевше і швидше, ніж на комунальному транспорті. І ніяких заторів.

4 820012 960675 12

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

ТИМ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ», НАГАДУЄМО:
ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ.
ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ.
ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам.

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!